

Arrest

**nr. 113 373 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN NOOTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 21 oktober 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 23 oktober 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 8 mei 2008 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 16 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

1.5. Op 16 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 30 april 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Bij schrijven van 30 april 2012 dienen verzoeker en zijn echtgenote tevens een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 18 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de op 30 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

1.9. Verzoeker en zijn echtgenote dienen op 26 juli 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 24 april 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de op 26 juli 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 21 mei 2013 de beslissing waarbij de bij schrijven van 30 april 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 31 mei 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

van nationaliteit: Servië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/04/2008 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hij bij de toepassing van deze bepaling niet langer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij wijst er hierbij op dat verzoeker niet betwist dat hij zich bevindt in de situatie bedoeld in voormelde bepaling en dat hij bij een eventuele nietigverklaring niet anders vermag dan in uitvoering van deze bepaling, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is dan ook van mening dat verzoeker geen nut heeft bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

[...]

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 17 februari 2012 (ed. 2)*), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verwijst, bepaalt verder:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het

bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat werd toegepast in de bestreden beslissing, stelt daarnaast als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd of indien de Raad het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde verweerder in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden. Verzoeker weerlegt dit gegeven niet.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Verzoeker beroept zich op een schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt hiertoe dat het kennelijk onredelijk is om zich te baseren op een weigeringsbeslissing van meer dan vijf jaar geleden. De Raad merkt evenwel op dat dit geen afbreuk doet aan voormelde gebonden bevoegdheid en dat het niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan worden beschouwd dat verweerder pas zijn gebonden bevoegdheid uitoefent nadat hij zich eerst heeft uitgesproken over de door verzoeker en zijn gezin bij het bestuur aanhangig gemaakte aanvragen om machtiging tot verblijf, te meer nu op 16 september 2008 een van de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en verzoeker en zijn gezin in afwachting van een beslissing ten gronde waren gerechtigd op een tijdelijk verblijf in het Rijk. In ieder geval is dit betoog van verzoeker ook niet van aard dat hij hiermee de vaststelling weerlegt in de bestreden beslissing dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker betoogt verder dat ten onrechte in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de reeds aangehaalde beslissing van 16 september 2008 waarbij een van de door hem en zijn gezin ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en het gegeven dat hij en zijn gezin als gevolg van

deze beslissing gedurende enkele jaren op legale wijze in het Rijk konden verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde. Hij wijst verder ook op twee hangende beroepen bij de Raad tegen niet-ontvankelijkheidsbeslissingen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder op 16 februari 2012 besliste tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op 16 september 2008 ontvankelijk werd verklaard. Ook ging verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing over tot een beoordeling van de hangende aanvragen om machtiging tot verblijf, waarbij deze alle werden afgewezen. De door verweerder genomen beslissingen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf worden tot aan hun eventuele vernietiging ook geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*) en de door verzoeker hiertegen ingestelde beroepen bij de Raad hebben geen opschortende werking. Er blijkt derhalve niet dat verweerder in de bestreden beslissing alsnog diende te motiveren over of melding maken van de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend door verzoeker en zijn gezin of dat hij hiermee ten onrechte geen rekening hield bij de vaststelling dat verzoeker zich bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het gegeven dat verzoeker en zijn gezin gedurende een zekere tijd tijdelijk in het Rijk mochten verblijven op grond van hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermag voormelde vaststelling niet aan te tasten. In zoverre verzoeker nog betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn vier kinderen die geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, merkt de Raad daarnaast op dat uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen van verzoeker staan vermeld op het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen in hoofde van de echtgenote van verzoeker en dat de kinderen bijgevolg worden geacht de echtgenote en verzoeker te volgen. Nu de kinderen eveneens het grondgebied dienen te verlaten, kan niet worden aangenomen dat enige motivering in de huidige voorliggende bestreden beslissing zich op dit punt opdrong. De bestreden beslissing heeft geen scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg. In zoverre verzoeker zich verder nog beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. De schending van deze bepalingen is derhalve, bij gebreke van de vereiste toelichting, niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient erop te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikelen 52/3, § 1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker een beschermingsstatuut werd geweigerd en in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Aldus kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut opleveren.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS